

Biskop Tor Singsaas, preken, Olavsvaka i Nidarosdomen, 2010:

Kjærligheten

Kjære pilegrimer!

Nåde være med dere og fred fra Gud, vår Far og Herren Jesus Kristus

Slik står det skrevet i 1. Joh. 4,7a; “*Mine kjære ,la oss elske hverandre. For kjærligheten er fra Gud*”

Jesus kom med kjærligheten til jorden. Gud tok bolig mellom oss. Han kom med kjærligheten, og for å utfordre den.

Finnes det nok kjærlighet på jorden til å bære meg?

Julenatt var det nok kjærlighet. Maria og Josef tok mot ham; - med forventning og ufattelig glede over dette store under, - mysterium. For de visste hvem han var, denne nyfødte sårbare gutten som lå i deres armer. Guds hjerte banket i den lille brystkassen.

Men på Langfredag var det ikke nok kjærlighet for ham..

Da holdt vi ikke ut med ham lenger. Han levde ut kjærligheten for intenst og ufordrendende. Hans kjærlighet strekker seg også mot de som vi mener ikke fortjener det, - fiendekjærligheten gjør det, - og det er uutholdelig, - og – han lar den aller minste mellom oss være den som kommer først.

Er det nok kjærlighet mellom oss?

Er det nok kjærlighet for meg for at jeg skal kunne leve? Det er jo det tema som vi alle tumler med hver dag, og som vi prøver ut når vi møter medmennesker enkeltvis og i grupper. Er det rom og plass for meg? Dette er jo akkurat det samme som Jesus Kristus prøvde ut da han kom til jorden.

Hvor fantastisk er det ikke å møte et menneske som tar imot deg med åpenhet og tillit, og som viser at det ønsker å finne ut hvem du er? Da får du lyst til å vise fram det aller vakreste i deg selv. Slik er kjærligheten. Den får fram det aller vakreste i oss. Da blir vi skapende, og gir av det beste av oss selv tilbake til vårt medmenneske. Kjærligheten er selve skaperkraften i oss og mellom oss.

Gud har lagt ut kjærligheten mellom oss. Den strømmer fritt i gjennom oss, og mellom oss i verden som små “sikkel”, bekker, elver og floder. All kjærlighet har sin kilde i Gud!

Men når vi kjenner på kulde, - at de vi møter er reservert og grådig på seg selv, da trekker vi oss unna. Vi tar ikke sjansen på å åpne opp vårt liv, gjøre oss sårbare. For det er jo det valget vi står overfor når vi møter et annet menneske; - å våge å gjøre oss sårbare.

Hvordan blir vi møtt og tatt i mot? Og hvordan møter vi og tar i mot den andre, - et medmenneske?

Hvem av oss vil ikke åpne sitt liv overfor en som kommer med kjærligheten, - som møter oss med tillit og åpenhet?

Jesus gjorde det. Det var derfor de samlet seg rundt ham, - måtte være nær ham, - røre ved ham, - holde i kappe hans.

“Gudsriket” med alt sitt var på Jorden med Jesus. “Gudsriket” nærmest flyttet seg med ham. Jesus gjorde de han møtte så vakre, de fikk lyst til å vise fram sitt aller beste og fineste.

Det er det viktigste du kan gjøre mot et medmenneske, - å gjøre det vakkert, ved at du møter det med åpenhet og tillit.

“Gudsriket” er her nå med Jesus.

Hva er det vi møter i Jesus og i hans kjærlighet;

En som tåler alt av oss, - som er velvillig, som ikke har fordommer, som ikke har gjort seg opp en mening om oss på forhånd, - som ikke skammer seg over oss, - som ikke misunner, - skryter ikke, - gjør deg ikke liten og dum, blir ikke oppbragt, - glemmer ikke på det onde, - gleder seg ikke over urett. Han er en som blir når alle de andre går, - en som flammer opp i vrede og reiser seg i protest når andres liv trues, - som våger å gi sitt liv for en annen, - for at den andre skal leve. Han har drømmer for deg, - venter på deg, vil deg det beste, - viser deg tillit, åpenhet. Han får deg til å oppdage det unike Gud har sendt med deg til jorden som du skal gi til ditt medmenneske, og som får deg til å ta imot de gaver ditt medmenneske har med seg, - medsendt fra Gud til deg.

Hvem vil ikke åpne seg for en slik kjærlighet?

Kjærlighetens vei er så ufattelig utfordrende, - for den kan være lang og omstendelig. Man vet ikke en gang om en kommer fram. Maktens vei er den raske. Den er så fristende og nærliggende. Også for meg som biskop. Hvor ofte velger jeg ikke maktens vei overfor et medmenneske der en forventet den langsomme kjærlighetens vei som er den eneste som kan åpne opp for skaperevne og livsmot?

Å være hos et medmenneske, - bli når alle andre går. Det var det unike med Jesus, - med Guds kjærlighet. Han som tåler oss - og blir, - og blir, - og blir. Det ligger et uendelig håp i at det finnes medmennesker og en Gud som blir når du forventer at nå vil de vel gå nå

når de vet dette om meg? Det ligger et uendelig håp i at Jesus Kristus, Guds sønn gir seg selv til oss for at vi skal leve. Han gir avkall på all makt for at vi skal leve. Hvor går en av kjærlighetens mange veier? Å våge å ha en forpliktelse overfor et annet menneske uten å stille krav, - uten å vente noe tilbake?

I det ser vi sporene av Kristus på jorden. Han som oppsøker den utstøtte, den som er såret, - som har mistet sin verdighet, - som er oversett og glemt, - som står her bak en søyle og kikker fram.

Jesus hentet fram den utstøtte og den lille, - barnet, - og setter dem i midten, - midt i mellom oss. For at vi alltid skal se dem. Kristus viste i sin død og oppstandelse at ingen makt i verden kan tvinge kjærligheten i kne.